

Kuo turi būti pagrįstas elitas? a) Dvasios grynymu. b) Pajėgumu darbui ir kūrybingumui. c) Drąsa. d) Kietu gyvenimo būdu ir pastoviu kovojimu prieš naciją ištinančius sunkumus. e) Neturtingumu, tai yra, savanorišku atsisakymu kaupiti asmeninį turtą. f) Tikėjimu Dievu. g) Meile.

Manęs buvo klausta, ar mūsų veikla kol kas sekė tas pačias linijas, kaip ir krikščioniškoji bažnyčia. Aš atsakau: mes darome didžiulį skirtumą tarp mūsų ir krikščioniškosios bažnyčios sekamos linijos. Bažnyčia mus dominuoja iš viršaus. Ji pasiekia tobulybę ir didybę. Mes negalime nužeminti šios erdvės tam, kad paaiškinti savo veiksmus.

Mes, per savo veiksmą, per visus savo veiksmus ir mintis, siekiame šios linijos, keldami save kuo aukščiau prie jos, kiek mūsų kūnų nuodėmių našta ir mūsų kritimas per prigimtinę nuodėmę leidžia. Lieka matyti, kiek mes galime save pakelti link šios linijos per savo žemiškas pastangas.

INDIVIDAS, NACIONALINIS KOLEKTYVAS, NACIJA

„Žmogaus teisės“ yra ribojamos ne tik kitų žmonių teisių, bet ir kitų teisių. Yra trys skirtingi subjektai:

- 1. Individas.***
- 2. Dabartinis nacionalinis kolektyvas, visų tos pačios nacijos individų visuma, gyvenančių valstybėje esamu metu.***
- 3. Nacija, tai istorinis subjektas, kurio gyvenimas tęsiasi amžius, jos šaknys įsiskverbusios giliai laiko gelmėse ir turi begalinę ateitį.***

Nauja didžiulė demokratijos klaida, paremta „žmogaus teisių“, yra tik vieno iš šių trijų subjektų, individo, interesų pastebėjimas ir rūpinimasis jais; ji nepaiso antrojo, arba niekina jį ir neigia trečiąjį.

Visi iš jų turi savo teises ir pareigas, teisę gyventi ir pareigą nepažeisti kitų dvejų teisės gyventi. Demokratija rūpinasi užtikrinti tik individo teises. Štai todėl mes demokratijoje liudijame didžiulį nusiminimą. Individas mano, kad jis gali kesintis, su savo neribojamomis teisėmis, į viso kolektyvo teises, kuri jis mano galįs sutriptyti ir apiplėšti, taigi, demokratijoje yra paliudijamas šis plyštantis vaizdas, ši anarchija, kurioje individas nesuvokia nieko už savo asmeninių interesų.

Taipogi, nacionalinis kolektyvas rodo nuolatinę tendenciją aukoti ateitį – nacijos teises – už dabartinius savo interesus. Štai todėl mes liudijame negailestingą savo miškų, kasyklų, naftos rezervų, eksploatavimą ir atidavimą, pamirštant, kad yra šimtai rumunų kartų, mūsų vaikų vaikai, ateisiančių po mūsų, kurios taip pat tikisi gyventi ir tęsti nacijos gyvenimą. Ši sumaištis, šis santykių pažeidimas, atneštas demokratijos, konstatuoja tikrą anarchiją, natūralios tvarkos sutrikdymą ir yra viena iš esminių nesantaikos visuomenėje priežasčių.

Darna tegali būti atkurta tik atkūrus natūraliąją tvarką. Individas turi atsiskaityti aukštesniajam subjektui, nacionaliniam kolektyvui, kuris, taipogi, turi atsiskaityti nacijai.

„Žmogaus teisės“ nebėra beribės, bet ribojamos nacionalinio kolektyvo teisių, šios, taipogi, ribojamos nacijos.

Pagaliau, atrodytų, kad demokratijoje bent individas gyvena nuostabiai. Bet realybėje, ***ir tai yra galutinė demokratijos tragedija***, individas neturi jokios teisės, nes kur yra susirinkimų laisvė mūsų šalyje, laisvė rašyti,

sažinės laisvė? Individas gyvena po teroru, cenzūra, apgulties būsenoje; tūkstančiai žmonių yra areštuojami, kai kurie nužudomi už savo tikėjimą, kaip prie tironiškiausių valdovų. Kur yra „suverenios minios teisė spręsti savo likimą“, kai mitingai yra draudžiami ir kai tūkstančiams žmonių yra trukdoma balsuoti, kai su jais neteisingai elgiamasi, jiems grasinama mirtimi, jie žudomi? Jūs sakysite: „Taip, bet šie žmonės nori ***keisti*** Konstituciją, riboti mūsų laisves, primesti ***kitą*** valdymo formą!“

Aš klausiu: ***„Ar demokraja gali teigti, kad tauta nėra laisva nuspręsti savo pačios likimą, keisti savo Konstituciją, savo valdymo formą, kaip ji tenori, gyventi su didesnėmis, ar mažesnėmis laisvėmis, kaip pasirenka?“***

Tai yra galutinė tragedija. Realybėje, demokratijoje žmogus neturi jokių teisių. Jis jas prarado nei nacionalinio kolektyvo, nei nacijos naudai, bet politikierių finansininkų, bankininkų ir rinkiminių agentų kastos naudai. Pagaliau, paskutinė filantropija individui. Masoniška demokratija, per neregėtą niekšiškumą, apsimeta taikos šioje žemėje apaštalu, tuo pačiu metu, skelbdama karą tarp žmogaus ir Dievo. Taika tarp žmonių ir karas prieš Dievą.

Šis niekšingumas susideda iš žodžių „taika tarp žmonių“ naudojimą tam, kad pasiversti „Taikos“ apaštalu, pasmerkiant Jį kaip žmonijos priešą. Ir, tuolabiau, ši niekšybė susiduria iš to, kad jie vaidina, kad nori išgelbėti žmonių gyvybes, kai, iš tiesų, jie juos veda į mirtį; apsimetinėja gelbėjant jų gyvenimus nuo karo, velniškai juos pasmerkdamą amžinam prakeiksmui.

NACIJA

Į naciją įeina:

- 1. Visi dabar gyvenantys rumunai.***
- 2. Mūsų protėvių ir mirusiųjų dvasios ir kapai.***
- 3. Visi, kurie gimė rumunais.***

Tauta suvokia savo egzistenciją, kaip ji suvokia savo visumą, ne tik savo sudedamąsias dalis ir jų individinius interesus.

Nacija turi:

- 1. Fizinę, biologinę tėvonystę: kūną ir kraują.***
- 2. Materialinę tėvonystę: šalies žemę ir jos turtą.***
- 3. Dvasinę tėvonystę, į kurią įeina:***

A. Jos Dievo, tautos ir gyvenimo koncepciją. Ši koncepcija sudaro turtą, dvasinę tėvonystę. Šios srities apribojimai yra nustatomi pagal koncepcijos blizgesio ribas. Yra šalis su nacionaline dvasia, tos dvasios lūkeščiais, dvasios, pasireiškiančios iš apreiškimo ir pačios nacijos pastangų.

B. Jos garbė, kuri blizga pagal nacijos pripažinimą per jos istorinę egzistenciją, normas, gautas iš jos Dievo, tautos ir gyvenimo koncepcijų.

Ar tauta gali išsirinkti savo elitą? Tada kodėl kareiviai neišsirenka geriausiojo generolo? Tam, kad išsirinktų, kolektyvinė žiuri turėtų labai gerai žinoti:

a) strategijos, taktikos, organizacijos ir t. t. dėsnius ir

b) iki kiek konkretus individas atitinka šiuos dėsnius.

Niekas negali išmintingai išsirinkti be šių žinių. Jeigu masės nori išsirinkti savo elitą, jos būtinai turi žinoti nacionalinio organizmo vadovybės dėsnius ir kiek kandidatas į šią vadovybę, savo kvalifikacijomis ir žiniomis, atitinka šiuos dėsnius.

Tačiau masės negali žinoti, nei šių dėsnių, nei kandidatų. Todėl aš esu įsitikinęs, kad šalies valdantysis elitas negali būti išrinktas masių. Pabandyti išrinkti šį elitą yra kaip, per daugumos balsavimą, išrinkti šalies poetus, rašytojus, mechanikus, aviatorius ar atletus.

Taip demokratija, paremta rinkimų principu, pati besirinkdama savo elitą, daro esminę klaidą, iš kurios plaukia visa neteisingumo, netvarkos ir vargo situacija mūsų kaimuose. Mes čia liečiame kapitalinį klausimą, nes mes galime sakyti, kad iš šios demokratijos klaidos, kyla kitos.

Kai minia yra kviečiama išsirinkti savo elitą, ji ne tik nepajėgs jo atrasti ir išrinkti, tuoliau, ji, su retomis išimtimis, išrenka praščiausiuosius iš nacijos. Demokratija išrenka žmones be jokių skrupulų, be jokios moralės, tuos, kurie geriau sumoka, taigi tuos, su didesne korupcine galia: stebukladarius, šarlatanus, demagogus, kurie savo srityse reiškiasi per rinkiminę kampaniją. Keletas gerų žmonių gali sugebėti prasmukti pro juos, netgi geranoriški politikai. Bet jie būtų anksčiau minėtųjų vergai.

Tikrasis nacijos elitas būtų nugalėtas, pašalintas, nes jis atsisakytų konkuruoti tokiu pagrindu, jis atsitrauktų ir liktų paslėptas. Taigi, valstybei mirtinos pasekmės. Kai valstybė yra valdoma vadinamo „elito“, sudaryto iš praščiausiųjų, labiausiai korumpuotų, labiausiai nesveikų, kokius teturi, ar žmogui nėra galima paklausti, kodėl valstybė eina į pražūtį?

Taigi čia ir yra visų blogybių priežastis... amoralumo, korupcikos ir geismo visoje šalyje, valstybės turto vagiliavimo ir švaistymo, kruvino tautos išnaudojimo; skurdo ir vargo joje; atsakomybės jausmo trūkumas visose funkcijose; netvarka ir disorganizacija valstybėje, svetimšalių su pinigais, atvykstančių supirkti bankrutavusias parduotuves, kurios yra parduodamos už grašius, iš visų pusių. Šalis yra atiduodama aukcionui.

„Kas mokės daugiau?“, yra paskutinė analizė, link kurios mus nuves demokratija. Rumunijoje, ypač po karo, demokratija mums sukūrė, per rinkimų sistemą, rumunų-žydų „nacionalinį elitą“, paremtą ne drąsa ar meile šaliai, ne pasiaukojimu, *bet šalies išdavimu, asmeninių interesų patenkinimu, kyšiu, įtakos eismu, praturtėjimu per išnaudojimą ir grobstymą, vagiliavimu, bailumu ir intriga parblokti bet kurį priešą.*

Šis „nacionalinis elitas“, jeigu toliau valdys mūsų šalį, *prives prie Rumunijos valstybės sunaikinimo.* Taigi, paskutinėje analizėje, rumunų tautą šiandien pasitinkanti problema yra *netikro elito pakeitimas tikru, nacionaliniu, paremtu dorybe, meile ir pasiaukojimu už šalį, teisingumu ir meile tautai, sąžiningumu, darbu, tvarka, disciplina, dorais sprendimais ir garbe.*

Kas turi padaryti šį pakeitimą? Kas turi tikrąjį elitą pastatyti į savo vadovaujančią poziciją? Aš atsakau: bet kas, tik ne masės. Aš pripažįstu bet kokią sistemą, išskyrus „demokratiją“, kurią matau žudant rumunų tautą.

LINKOLNO ROKVELIO RELIGIJA

„Mes tikime, kad Adolfas Hitleris buvo neperprantamos Apvaizdos dovana pasauliui, esančiam ant žydų-bolševikų katastrofos slenkščio ir, kad liepsnojanti šio didvyriško vyro dvasia gali mums suteikti stiprybę ir įkvėpimą pakilti iš persekiojimo ir neapykantos gelmių, pasauliui atnešti naują spindinčio idealizmo, realistiškos taikos, tarptautinės tvarkos ir socialinio teisingumo visiems žmonės gimimą.“

- VII Nationalsocialistų principas

„Pamažu, dalimi po dalies, aš pradėjau suprasti. Aš suvokiau, kad nacionalsocializmas, naikinama Adolfo Hitlerio pasaulėžiūra, buvo mokslinio rasinio idealizmo doktrina – iš tiesų – nauja religija mūsų laikams.“

- „Šįkart pasaulis“, 155 psl.

1940 – aisiais metais jaunas Brauno universiteto studentas paliko savo studijas stoti į JAV laivyną kovoti prieš Adolfą Hitlerį. Po aštuoniolikos metų, 1958 – aisiais, tas pats vyras, iškilmingai stovėdamas priešais svastikos vėliavą savo namuose, Arlingtone Virdžinojoje, prisiekė savo gyvenimą Adolfui Hitleriui. Apačioje pateikiamas Rokvelio pasakojimas apie savo „atsivertimą“ iš jo autobiografinės knygos „Šįkart pasaulis“.

Mano galvoje nebuvo jokios abejonės. Aš parėjau namo ir pasikabinau gražią vėliavą per visą sieną. Viduryje aš pastačiau Adolfo Hitlerio atvaizdą. Tada aš po ja pastačiau mažą knygų lentyną ir priekyje uždegiau tris žvakes, padarydamas šventą altorių Adolfui Hitleriui.

Aš uždariau užuolaidas, uždegiau žvakes ir atsistojaus priešais naująjį altorių. Pirmąkart nuo tada, kada praradau savo krikščionišką religiją, aš patyriau sielą jaudinantį jausmų pakylimą, kuris yra neduodamas mūsų moderniems, steriliems, ateistiškiems „intelektualams“, bet kuris iš tiesų judino Žemę nesuskaičiuojamus amžius: religinį patyrimą. Aš ten stovėjau mirgančioje žvakių šviesoje, nei garso namuose, nei dvasios arti manęs, ar žinančios, ką aš darau, ar tuo besirūpinančios.

Bet, bežiūrėdamas į didžiausio dvidešimties amžių proto veidą, aš pajutau neįtikėtiną „religinę“ galią, besiliejančią į mane, kas būtų lengvai suprasta bet kokio laukinio indėno, aušroje stovinčio ant viršukalnės ir

1. Demokratija naikina rumunų nacijos vienybę, skaldydama ją į politines partijas, versdama rumunus vienas kito neapkeisti ir taip susiskaldžiusią tautą atiduodama jungtiniam žydų galios susirinkimui sunkiu nacijos istorijos laikotarpiu.

Vien šis argumentas yra toks įtikinamas, kad įsako pašalinti demokratiją ir ją pakeisti bet kuo, kas užtikrintų mūsų vienybę – mūsų gyvybę. Nes nevienybė reiškia mirtį.

2. Demokratija padaro Rumunijos piliečius iš milijonų žydų, padarydama juos lygiais rumunams, suteikdama jiems tas pačias teises. Lygybė? Už ką? Mes čia buvome tūkstančius metų. Rankose su arklu ir ginklu. Su savo darbais ir krauju. Kodėl lygybė su tais, kurie čia buvo tik šimtą, dešimtį, ar tik penkis metus? Pažiūrėkime į praeitį: mes sukūrėme šią valstybę. Pažiūrėkime į ateitį: mes, rumunai, esame visiškai atsakingi už Didžiąją Rumuniją. Jie su ja neturi nieko bendro. Kokia būtų žydų atsakomybė už rumunų valstybės išnykimą?

Taigi: jokios lygybės darbe, auchoje ir kovoje už valstybės sukūrimą ir jokios lygios atsakomybės už jos ateitį. Lygybė? Pagal seną posakį: lygybė yra nelygiai elgtis su nelygiais. Kokios yra priežastys žydų, reikalaujančių vienodo elgesio, vienodų politinių teisių su rumunais?

3. Demokratija yra nepajėgi atkaklumui. Kadangi ji yra pasidalinama politinių partijų, kurios valdo vienus, dvejus, ar trejus metus, ji yra nepajėgi suprasti ir vykdyti ilgesnio laiko reikalaujančių planų. Viena partija pašalina kitos planus ir pastangas. Kas yra suplanuota ir statoma vienos partijos šiandien, yra sugriaunama kitos rytoj.

Šalyje, kuri turi būti statoma, kurioje statymas iš tiesų yra pirminis istorinis poreikis, šis demokratijos trūkumas sudaro tikrą grėsmę. Tai yra panašu į tokią situaciją, kuri vyrauja įstaigoje, kurioje šeimininkai yra keičiami kasmet, kiekvienam naujam šeimininkui atsinešant savo paties planus, sugadinant tai, kas buvo atlikta kitų ir pradedant naujus dalykus, kurie irgi bus sunaikinti rytojaus šeimininkų.

4. Demokratija neleidžia politikui įvykdyti savo išpareigojimų tautai. Netgi geriausio norintis politikas demokratijoje tampa savo remėjų vergu, dėl to, kad jis, arba tenkina jų asmeninius interesus, arba jie sunaikina jo organizaciją. Politikas gyvena po tironija ir patiria grėsmę iš rinkiminių bosų.

Jis yra pastatomas į poziciją, kurioje jis turi pasirinkti tarp savo gyvenimo darbo panaikinimo ir partijos narių reikalavimų patenkinimo. Ir politikas, gavęs tokį pasirinkimą, renkasi antrąjį variantą. Jis taip daro ne iš savo paties kišenės, bet iš šalies. Jis sukuria darbo vietas, sukuria misijas – viską išlaikant iš valstybės biudžeto, kuris vis labiau ima spausti pavargusią tautą.

5. Demokratija negali naudotis autoritetu, nes ji negali jėga apginti savo sprendimų. Partija negali eiti prieš savo narius, kurie išvelia į skandalingas machinacijas, kurie plėšikauja ir vagia, nes ji bijo prarasti savo narius. Ji taip pat negali eiti prieš savo priešus, nes taip darydama ji rizikuotų savo nedorybių ir šešėlinių darbėlių paviešėjimu.

6. Demokratija tarnauja stambiajam verslui. Dėl brangaus, konkurencingo daugiapartinės sistemos charakterio, demokratija reikalauja didelių lėšų. Ji, taipogi, natūraliai tampa stambiųjų internacionalinių žydų finansininkų tarnaitė, kurie ją pavergia, jai mokėdami.

Šitokiu būdu, nacijos likimas yra atiduodamas į bankininkų klikos rankas.

RINKIMAI, SELEKCIJA, PAVELDIMUMAS

Šturmuotojas Juozas

JUDOFILIJA LIETUVOS UŽSIENIO REIKALŲ MINISTERIJOJE

Sveiki, tautiečiai, ponas ekscelencija V. Ušackas savo vizite į „išrinktosios tautos“ valstybę – Izraelį, pademonstravo, kad yra tikrų tikriausias žydijos pakalikas ir Lietuvių Tautos išgama. Vadinamoji demokratija teigia kovojanti už „žodžio laisvę“, „toleranciją“ ir panašius lozungus. Tačiau iš to, ką sužinosite, iškils natūralus klausimas: kodėl tos „tolerancijos ir žodžio laisvės“ nėra tam, kas nėra palankus žydams, kodėl žydija turi būti virš kitų tautų?

Žydų organizuotame „kovos prieš antisemitizmą forume“ ponas „ekscelencija“ *V. Ušackas atvirai teigė, kad visuomenę reikia ugdyti nepakantumo totalitarizmui ir antisemitizmui dvasia*. Iškyla klausimas: kodėl tada teigiate, kad gyvename demokratinėje Lietuvoje, kurioje galima skleisti savo pažiūras ir idėjas? Žinoma, tokie „demokratai“ atsakys, kad „antisemitizmas yra blogis“. Vyskūpas Viljamsonas, kurį užpuolė žydai, yra sakęs, kad antisemitizmas negali būti blogas, jeigu jis nėra neteisingas. O teisingas jis ir yra. Tai turėtų įrodyti Talmudas, žydų tautos istorija ir jos dabartiniai veiksmai.

Užsienio reikalų ministras taipogi aiškino, kad Lietuvos sostinė, Vilnius, turi tapti „Lietuvos Jeruzale“. Šitoks pasisakymas atvirai propaguoja Lietuvos sužydinimą ir svetimų, parazituojančių elementų veisimą Lietuvos teritorijoje Lietuvių Nacijos gyvybinės erdvės sąskaita.

Žodžio laisvė egzistuoja tiems, kurie laižo žydiškus pasturgalius, Lietuvių Nacijos tikriesiems gynėjams ir kovotojams jos nėra, tėra jos parodija, arba iliuzija, skirta apmulkinti mases. Jeigu gali būti rengiama konferencija prieš antisemitizmą, kodėl antisemitai negali rengti savo konferencijos? Demokratai sakys: „tai antidemokratiška, tai nežmoniška“. Palaukit, mielieji demokratai, ar nematote, kad neigiate savo pačių tariamus principus? Anot jų, dera toleruoti ir kitą nuomonę... Akivaizdu, kad taip nedarote, o tik plaunate smegenis jaunimui ir visai visuomenei apie holokausto farsą (apie jį galite skaityti informatyvų Šturmuotojo Manto straipsnį 2009 –ųjų metų gruodžio

ŠTURMUOTOJO SKAITYTOJAI!

Šiame, trečiajame mūsų periodinio leidinio numeryje, mes pateiksime Dytricho Ekcharto „Bolševizmo nuo Mozės iki Lenino“ trečiąją dalį Lietuvių kalba, taip pat britų nacionalisto Osvaldo Moslio raštą, ištrauką iš Džordžo Linkolno Rokvelio autobiografinės knygos „Šįkart pasaulis“ ir kitokią medžiagą.

Lietuva dabar jau yra žydiškosios Europos sąjungos gniaužtuose. Nepamirškime, kad šitie išsigimėliai jau turi ir savo „jevrosojuzo“ prezidentą-rezidentą, žinoma, puikų, tiksliau, profesionalų globalistą, kosmopolitą ir žydofilą.

Tačiau „mūsų“ valdžia Seime sistemingai mažina pensijas, atlyginimus, Andrius Kubilius, kartu su kitais masonijos pakalikais puikiai vykdo atvirai akiplėšišką, antisocialinę politiką. Tikėkimės, kad tokie „demokratų“ žaidimai su Tautos materialiniu gerbūviu padės nacionalistams žadinti Tautą, kelti nacionalizmo, nacionalsocializmo idėjas šalyje, ją vaduoti iš žydiškosios oligarchų diktatūros.

2010 – ieji metai prasideda kaip dar vieni sistemingos degeneracijos ir rasinio chaoso Europoje metai. Blieka mums, nacionalistai, paklausti savęs, ar mes sugebėsime išvaduoti Naciją, išvaduoti savo rasę iš šito jungo, kuris mus visus veda į gėdingą mirtį?

Mes teigiame, kad tai yra ne tik įmanoma, tai yra kiekvieno iš mūsų pareiga. Mes privalome žadinti Tautą, ją supažindinti su žydų klausimu, kelti nacionalinę-rasinę sąmonę.

Tikėkimės, kad šiais metais mes, nacionalistai, sugebėsime kuo daugiauapšviesti visuomenę, pamažu ją vedant link pabudimo, link nacionalinės sąmonės kilimo.

Gruodžio mėnesį žydiškieji parazitai viešai demonstravo savo sionistinę simboliką Lietuvos miestų aikštėse, žinoma, su „demokratų“ palaiminimu. Vieninteliai tam pasipriešinti išdrįso Mindaugo Murzos-Gervaldo šalininkai Šiauliuose. Tikėkimės, kad ateis laikas, kai didžioji Lietuvių Tautos dalis pradės galvoti, kodėl Lietuvoje viešai demonstruojama žydiška simbolika, kodėl svastika uždrausta, o šešiakampė žydų žvaigždė leidžiama, dar ir propaguojama?

Parazitų valdoma mūsų šalis toliau eina degeneracijos link. Antinacionalinė valdžia toliau sistemingai mažina pensijas, socialines garantijas, parazituoja Tautos sąskaita, o ši yra paskendus materializmo ir kosmopolitizmo liūne. Žinoma, dėka šito, turės kentėti ateities Nacijos kartos. Tačiau mes turime neleisti to padaryti ir pažadinti Tautą, kol dar nėra per vėlu.

LIETUVA PABUSK!

Šturmuotojas Juozas

LIETUVOS MIESTŲ CENTRUOSE – ŽYDIŠKOS APEIGOS

Mums yra aiškinama, kad mes gyvename neva nepriklausomoje Lietuvos valstybėje. Tačiau kažkodėl Lietuvos miestų centruose, taipogi, prie LR Vyriausybės gruodžio mėnesį stovėjo žydiškos menoros. Ten „išrinktosios tautos“ atstovai su pasitenkinimu šventė savo karinę pergalę prieš Seleukidų graikų valstybę. Chanuka vadinama šventė neturi nieko bendro su Lietuva, su mūsų Nacija. Iškyla natūralus klausimas: kodėl mūsų miestų centruose turi stovėti žydiška simbolika, būti minimos žydiškos šventės? Vienintelis paaiškinimas yra toks, kad mūsų valdžia yra žydijai pasidavę netikėliai ir vagys, kuriems terūpi gauti žydiško Judo aukso ir voliotis purvino aukso kalnuose.

Protestuoti prieš žydiškų simbolių ir šovinistinių judaizmo švenčių demonstravimą teisdrįso Lietuvių nacionalisto, Mindaugo Murzos-Gervaldo vadovaujami Vieningojo Lietuvių Nacionaldarbininkų Sąjūdžio Šiaulių skyriaus aktyvistai, tačiau Šiauliuose Chanuką minėjo nedidelis skaičius žydų, tad jie nedrįso užsipulti patriotų. Taipogi nebuvo ir žiniasklaidos atstovų. Seniau Mindaugas Murza-Gervaldas su savo bendražygiais buvo teistas už „tautinės nesantaikos kurstymą“, kai buvo išdrįsęs pareikšti nepasitenkinimą žydiškosios hidros siautėjimu Lietuvoje ir pasaulyje per politinę akciją. Neminint, kad žydiškų simbolių demonstravimas Lietuvoje yra spjūvis ant kiekvieno save gerbiančio Lietuvos veido, paminėsime, kad šita žydiška klika pasižymi pigiais dvigubais standartais.

Niujorko mieste katalikų bendruomenė pastatė prakartėlę minėti Kalėdas, krikščionišką šventę. Tačiau toje pačioje vietoje „išrinktosios tautos“ sūnūs norėjo statyti menorą Chanukai. JAV valdžia, kuri, kaip ir Lietuvos, yra visiškoje žydijos kontrolėje, pareiškė, kad katalikų Kalėdos yra religinė šventė, tad tegali būti minima vidinėse religinės bendruomenės valdose. Tačiau žydų Chanuką jie apibrėžė kaip žydų tautos pergalės šventę, kurią galima švęsti viešai. Kas atsitiko? Prakartėlė buvo iškeldinta ir pakeista žydiška menora. Tuo tarpu Lietuvoje žydų pakalikai teigė, kad Chanuka yra religinė šventė ir, kad prieš religinę bendruomenę negalima kurstyti „nesantaikos“. Argi nėra akivaizdu, kad, kur žydams yra naudinga, ten jie vaizduoja save kaip „religinę bendruomenę“, o kitur – kaip „tautinę bendruomenę“?

Dvigubi standartai tikrai puikiai matosi, tačiau Lietuvos „teisinei sistemai“ tai nerūpi. Juk labai smagu būti „gerais demokratais“ ir maudytis piniguose, kurie duodami iš žydiškų kapšelių.

Tikėkimės, kad ateityje Tauta supras, kad Lietuva yra **LIETUVIŲ ŽEMĖ** ir, kad parazituojančiai žydų tautai čia, ar bet kur kitur Europoje, vietos **NĖRA**, **NEBUVO** ir **NEBUS**.

MIRTIS PASAULINĖS ŽYDIJOS PAKALIKAMS!

Rinkimai nebuvo sėkmingi. Valdančios partijos darė viską savo galioje, kad sunaikintų Legioną ir jo padalinį, Geležinę Gvardiją, kuri buvo sukurta praėjusiais metais kaip Legiono kovinis sparnas. 1931 metų sausį valdžia uždraudė Legioną po to, kai studentas nacionalistas, nepriklausantis Legionui, pasikėsino nužudyti ministrą. Nors teismai apgynė Kodreanu ir jo judėjimą, Legiono rinkiminė kampanija buvo efektyviai nuslopinta ir jokie legionieriai nebuvo išrinkti į asamblėją.

Žydai ir jų rumunai pakalikai negalėjo ilgam sulaikyti Legiono populiarumo augimo. Ir Kodreanu, ir jo tėvas, laimėjo papildomus rinkimus, darytus Moldavijoje, 1932 metais ir Legionas pateko į asamblėją.

Augant palaikymui Legionui, jo žydiški priešininkai tapo mažiau atsargūs, pažeidinėdami demokratinio proceso taisykles, kurioms Kodreanu tarimai sudarė grėsmę. Kaip istorikas Eugen Vėber, tikrai nesimpatizuojantis Legionui, rašė apie žydų valdomą Rumunijos santvarką: „Prieš bet kokią grėsmę nusistovėjusiai tvarkai jos remėjai veikė visomis turimomis priemonėmis, kad ir kokiomis žiauriomis, kad ir kokiomis nelegaliomis: armija, policija, teismai, tiek kariniai, tiek ir civiliniai, administracinis aparatas su visomis bauginimo ir priekabų galimybėmis buvo panaudojams prieš tuos, metusius iššūkį sistemai.“

1933 metais liberalioji Ion Duka valdžia, spaudžiama jos užsienio reikalų ministro, Nikolae Titulesku, vieno iš pagrindinių žydijos agentų Rumunijoje, dar kartą uždraudė Legioną. Tai buvo pasekta neišvengiamų masinių areštų: tūkstančiai legionierių buvo įkalinti koncentracijos stovyklose. Tačiau vis dar buvo garbingų vyrų Rumunijos teisinėje sistemoje. Tik Dukos budeliai buvo pripažinti kaltais, Kodreanu ir jo legionieriai buvo pripažinti nekaltais.

Kitus trejis metus Legionierių judėjimo jėga ir prestižas augo. Kodreanu organizavo darbininkų padalinį miestuose, kuris su laiku išaugo iki trylikos tūkstančių narių. Legionieriai palaikė ryšius su kitais Europos nacionalistų judėjimais. Legionierių būriai kovojo prieš bolševizmą Ispanijoje (Ion Mota, Kodreanu dešinioji ranka, žuvo ten).

1937 metų gruodžio rinkimuose Legiono rinkiminis frontas, „Viskas už Tėvynę“, tapo trečioje vietoje stipriausia šalies partija. Legionierių sėkmė, palydėta didžiulių nuostolių, kuriuos patyrė sistemos partijos, pakėlė galimybę koalicinei valdžiai, vadovaujamos Kodreanu.

Vienas vyras stojo jo kelyje: karalius Karolis II, pagal konstituciją turintis teisę priimti, arba atmesti Nacionalinės Asamblėjos pasiūlytus ministrų kabinetus. Karolis buvo autoritarinės pakraipos, bet silpno charakterio. Jo nesantuokinė afera su žyde, Magda Lupesku (tikroji pavardė, Volf), kaip ir jo ekstravagantiškumas ir godumas, pasibaigė tuo, kad jo tėvas, karalius Ferdinandas, iš jo atėmė paveldėjimo teisę. Po Ferdinando mirties, Karolis iš Pranūzijos sugrįžo į Rumuniją 1930 metais. Su valdančiųjų partijų palaikymu, jis nuvertė savo sūnų, Michaelį ir pasivadino karaliumi Karoliu II su Magda Lupesku kaip karaliaus palydove. Dabar Rumunijos žydai rišo savo viltis su Karolio godumu ir pasileidimu, ir su įtaka, kurią jo žydė ponia turėjo silpnavaliui monarchui.

Paskatintas savo svetimtaučių patarėjų, Karolis veikė sumaniai ir klastingai. Jis atsisakė priimti bet kokią valdžią, į kurią įėjo Legionas. Įgaliojęs silpną dešiniąją partiją sudaryti prižiūrinčią valdžią, karalius Karolis užgrobė valdžią sau ir savo žydiškiems valdovams 1938 metų vasarį. Buvo sukurta marionečių valdžia, tariamai vadovaujama Bukarešto stačiatikių patriarcho. Varomoji jėga administracijoje buvo teisingumo ministras, negailestingasis Armand Kalinesku.

Kalinesku nedelsiant įsakė suimti legionierius. Nepaisant to, kad Kodreanu išformavo savo judėjimo politinį sparną ir jo tvirto atsisakymo imtis smurtinių veiksmų prieš neteisėtą režimą, jis buvo suareštuotas, nuteistas ir pripažintas kaltu už sąmokslą prieš valstybę, įtaisyta teisme, rengtame priešais karinį teismą. Jis buvo nuteistas dešimčiai metų laisvės atėmimo ir sunkiųjų darbų.

**OSVALDAS MOSLIS
VADOVYBĖS PRINCIPAS**

Nacijos atgimimas aiškia ir tvarkinga paseka ateina iš tautos. Tauta, jos judėjimas, jos valdžia, jos galia. Sukurti savo valdžią ir nuversti piniginės galios valdžią, kuri yra ją prispaudusi, tauta pirmiausia turi sukurti savo judėjimą. Šitas veiksmas jai leidžia pirmąkart balsavimui suteiktireikšmę, jai leidžiant išrinkti savo valdžią į valdymą. Galutinė stadija yra šią valdžią apginkluoti galia veikti jos vardu.

Vaizduoti šį procesą kaip diktatūros konstituciją prieš tautos valią yra tiek nesažiningas, tiek vaikiškas faktų iškraipymas. Vienintelė „diktatūra“, kurią mes siūlome šiai šaliai yra pačios tautos diktatūra, kuri pakeis esamą įgytų interesų diktatūrą. Mūsų judėjimas tautai siūlo ne diktatūrą, bet vadovybę, per kurią galėtų būti vykdoma jos pačios valia. Britų Sąjungos vadovybė siekia būti ne diktatūra, o tautos tarnu.

Vienintelė išlyga, kurią darome mes, yra paprasta sąlyga, kad jei tauta nori, kad mes atiliktumėme darbą, ji mums turi suteikti galią tai padaryti. Ar tai neprotinga? Ar valdžios, kuri neturi galios veikti sukūrimas nėra tautos laiko ir pinigų švaistymas? Ar bet kokiam žmogui, ar judėjimui užimti postą be galios veikti ir sugebėjimų atlikti tai, kas buvo užsibrėžta, nėra paprasčiausias nesažiningumas?

Mūsų principas yra vadovybės principas, kuris visiškai neturi nieko bendro su diktatūra. Yra tiesa, kad šis principas yra kolektyvinės neatsakomybės „demokratinėje“ komitetų sistemoje priešingybė, bet tai to nepaverčia diktatūra. Britų Sąjunga tiki šiais principais: (1) žmogui duoti darbą; (2) jam duoti galią darbui atlikti; (3) jį laikyti atsakingu už tai; (4) jį išvaryti, jei jis jo neatlieka. Taigi, mūsų principai nėra, nei diktatūra, nei komitetų neatsakingumas. Mes matėme veikiančią komitetų sistemą finansinėje demokratijoje ir stebėjome jos pasėkmę. Jeigu keletas žmonių nėra asmeniškai atsakingi, niekas nėra atsakingas ir niekas negali būti laikomas atsakingu už nesėkmę.

Visi slepiasi už savo kolegų ir atsisako asmeninės atsakomybės; visi norėjo elgtis teisingai, bet niekas negalėjo savo kolegų įtikinti taip elgtis. Finansinės demokratijos komitetų sistema ne tik stabdo veiksmą nesibaigiančiomis kalbomis, ji vadovybėje, vietoje drąsos ir atsakomybės, veisia bailumą ir vengimą. Taigi, mūsų judėjimo statyboje ir valdžios statyboje mes tikime vadovybės principu, kuris reiškia asmeninę ir individualią atsakomybę.

Ar žmogus Valstybėje užima menkos atsakomybės, ar didžiausios atsakomybės poziciją, tas uždavinys yra jo

Kodreanu grįžo į Iasą ir tęsė savo darbą, organizuojant Krikščionių Nacionalinės Gynybos Lygą. Stokodami finansų ir darbo jėgos, Kodreanu ir Kryžiaus Brolija, kaip buvo žinomas Lygos jaunimo padalinys, pradėjo statyti susirinkimų pastatą Ungene už kelių mylių nuo Iaso. Vaizdas su sunkiai dirbančiais vidurinėsios klasės studentais, su kirviais ir kastuvais, buvo kažkas beveik negirdėta Rumunijoje iki to laiko. Tai turėjo didžiulį poveikį vietiniams kaimiečiams. Daugelis jų prisidėjo ir, tuo pačiu, jie pradėjo sužinoti apie Kodreanu idėjas Rumunijos regeneravimui.

Tačiau Kodreanu ir jo remėjai nebuvo ilgam palikti ramybėje. Praėjus trejoms savaitėms nuo statybų projekto Ungene pradžios, jaunieji brolijos vyrai buvo apsupti, suimti ir nutempti į Iaso policijos būstinę. Jie buvo mušami ir kitaip skriaudžiami. Tik nemažo vedančių Iaso piliečių skaičiaus įsiterpimas užtikrino jų paleidimą.

Kodreanu ir profesorius Kuza paprašė Vidaus reikalų ministro pašalinti iš pareigų atsakingą pareigūną, policijos prefektą, Manciu. Manciu net nebuvo išpėtas, o vietoje to, jis buvo apdovanotas ir paaukštintas. Iaso žydai parodė savo pritarimą, nupirkdami jam automobilį.

Po kelių mėnesių, 1925 metų spalio 25 dieną, Manciu vėl susidūrė su Kodreanu, šį kartą, teismo salėje, kurioje Kodreanu ruošėsi ginti studentą, kuris buvo suimtas policijos reido metu, statybose Ungene. Apsuptas savo žandarų, Manciu užšoko ant Kodreanu. Šį kartą Kodreanu atsisakė būti pažemintas. Jis išsitraukė savo revolverį ir nušovė policijos prefektą.

Kodreanu buvo teisiamas Tunul Severin, kraštutiniuose Rumunijos pietvakariuose, kaip įmanoma toliau nuo Moldavijos, kurioje simpatijos Kodreanu buvo ypač stiprios. Nepaisant to, teismas, susirinkęs dideliame teatre, buvo pripildytas tūkstančių Kodreanu remėjų. Vedantys rumunai liudijo Kodreanu naudai, kol valstybės liudininkai stenėjo neįtikinamus Manciu žiaurumo neigimus. Užtrukę dvidešimt penkias minutes, prisiekusieji Kodreanu išteisino.

Kodreanu apribojo savo politinę veiklą sekantiems vieneriems metams. Netrukus po teismo dėl Manciu, jis vedė Elena Ilinoiu. Jis ir jo nuotaka nuvyko Prancūzijon, kurioje Kodreanu pratęsė savo studijas Grenoblio universitete ir įgijo politinės ekonomikos dakturatūrą.

1927 metų gegužę Kodreanu sugrįžo į Rumuniją. Krikščionių Nacionalinės Gynybos Lyga skilo į dvi dalis ir profesorius Kuza netrukus išvarė savo oponentus iš Lygos.

Atotrūkis tarp Kuzos ir Kodreanu jau kurį laiką augo. Kuza iš esmės buvo konservatyvus ir, nepaisant jo doktriniško antisemitizmo, jis pasirodė daugiau, negu vienąkart linkęs bendradarbiauti su pripažintomis politinėmis partijomis. Lyga taip pat kentėjo nuo jo organizacinių gebėjimų trūkumo.

Kodreanu ir keli nepalaužiami draugai pasitraukė iš profesoriaus Kuzos vadovaujamos Krikščionių Nacionalinės Gynybos Lygos. 1927 metų birželio 24 dieną, nedideliame susirinkime bute, Iase, Kodreanu paskelbė naują judėjimą: Arkangelo Mykolo Legioną.

Legionas neturėjo jokios politinės programos. Kaip rašė Kodreanu: „Ši šalis miršta nuo vyrų stygiaus, ne nuo programų stygiaus... tai, kitaip tariant, yra, kad mums reikia ne programų, o vyrų, naujų vyrų. Nes žmonės, būdami kokie yra šiandien, suformuoti politikų ir užnuodyti žydiškos įtakos, sugadins net geriausias politines programas.

Kodreanu įsivaizdavo Legioną kaip šių naujųjų vyrų sukūrimo mokyklą, naują Rumunijos aristokratiją, herojų kartą. Legiono vyrai turėjo pasižymėti meile Dievui ir šaliai, tarpusavio ištikimybe ir džiaugsmingu pareigų ir auko priėmimu.

Taigi, Kodreanu suvokė, kad dvasinė revoliucija buvo politinės revoliucijos sąlyga, jei ji sukurtų bet ką su išliekamąja verte.

**DYTRICHAS EKCHARTAS
BOLŠEVIZMAS NUO MOZĖS IKI LENINO:
DIALOGAS TARP MANĖS IR ADOLFO HITLERIO**

III

„Sakyk man“, aš jį pertraukiau, „griežtai šnekant, ar tu žydą laikai nacionaliu, ar internacionaliu?“

„Nei vienokiu, nei kitokiu“, buvo atsakymas. „Tas, kuris tikrai jaučiasi internacionaliai, jaučia tokį pat rūpestį likusiam pasauliui, kaip ir savo paties nacijai. Jei mūsų taip vadinamos internacionalistinės minios iš tiesų tokios būtų – gerai. Bet aš bijau, kad jie slapta yra labiau susirūpinę likusio pasaulio požiūriu į juos, negu savo pačių požiūriu į pasaulį. Internacionalizmas reikalauja iš esmės gerų siekių. Bet žydas iš esmės ir visiškai jų stokoja. Jis neturi net tolimiausios minties save klasifikuoti su likusia žmonija. Jo siekis yra valdyti kitus tam, kad juos išnaudoti savo malonumui. Jei jam tikrai rūpėtų draugystė, jis jai turėtų ilgiausią ir pilniausią galimybę. Jahvės įsakymas nesudarinėti jokių sąjungų su kitomis tautomis, bet, priešingai, jas suryti vieną po kitos, nuėjo tiesiai į jo širdį. Pradžioje jis visur būdavo sutinkamas su nuoširdumu: senovės Egipte, Persijoje, Babilonijoje, Europoje, perskilusi kanopa pasirodydavo visur. Ankstyvieji germanai užkariautojai žydus rado su keliomis pasisavintomis teisėmis ir nieko nedarė, kad iš jų jas atimtų. Jiems buvo leista užsiimti verslu kur ir kaip jie benorėjo, net vergų prekyba, link kurios jie buvo ypatingai linkę. Kaip ir visi kiti, jie galėjo eiti visuomenines pareigas, taip pat ir magistratūrą ir jų vadinamoji religija buvo saugoma valstybės. Taip rašė Otas Hauseris, kurio raštai yra puikus, išpūdingas iliuminacijų apie žydus šaltinis.

„Aš irgi taip sakyčiau!“, linktelėjau aš. „Tačiau jį skaityti derą atsargiai, kadangi, kaip galima nepamatyti juodojo miško per „šviesiuosius medžius“. Apskritai, man patinka Verneris Sombartas, nors jo paskaitos Berlyne yra pilnos žydų.

„Dabar jis sako tą patį dalyką!“ – sušuko jis. Pagal jį, žydai niekada nebuvo antrarūšiais piliečiais. Senovėje juos būdavo galima surasti net su ypatingomis privilegijomis, kurios juos atleisdavo nuo tam tikrų pareigų,

Kodreanu greitai tapo Nacionalinės Sąmonės Gvardijos dominuojančia figūra. Per nesustojančią ir didvyrišką, aktyvizmą jis paverė mažąjį judėjimą jėga, su kuria buvo skaitomasi Iaso gatvėse ir fabrikuose.

Valstybės monopolijų valdyboje ir Nikolinos geležinkelių tiesimo darbuose Kodreanu ir saujelė pasekėjų nepabūgo tūkstančių streikuojančių darbininkų akyse nuleisti žemyn raudonąją vėliavą ir iškelti Rumunijos trispalvę virš fabrikų. Kodreanu drąsa ir ryžtas jam nenoromis laimėjo rumunų darbininkų pagarbą ir jais manipuluojančių žydų neapykantą.

Kodreanu ir Nacionalinės Sąmonės Gvardijos vyrai buvo toli nuo reakcionierių, norinčių palaikyti esamą socialinę tvarką. Gvardijos programa reikalavo „krikščionių nacionalsocializmo“ ir tai buvo Kodreanu aiškiai paskelbtas tikslas išvaduoti darbininkus iš žydų-bolševikų įtakos ir tada juose išvystyti stiprų nacionalinio tapatumo jausmą. Kaip sakė Kodreanu: „Nepakanka nugalėti komunizmą. Mes turime kovoti už darbininkų teises. Jie turi teisę į duoną ir garbę. Mes turime kovoti prieš oligarchines partijas, kurdami nacionalines darbininkų organizacijas, kurios gali ginti savo teises valstybės rėmuose, o ne prieš valstybę.“

Po to, kai Rumunijos valdžia sutelkė valią sutriuškinti komunistų koordinuojamus streikus ir demonstracijas, Kodreanu ir jo remėjai studentai atkreipė savo dėmesį į universitetą. 1920 metais Rumunijos universitetai ir ypač Iaso, buvo perpildyti žydiškų atėjų. Nors žydai Rumunijoje sudarė tik penkis procentus populiacijos, daugiau kaip trečdalis Iaso studentų buvo žydai ir žydų studentai be perstojo vedė agitaciją prieš viską, kas rumuniška.

Kodreanu ir jo bendražygiai greitai davė pabaigą žydiškajam terorui studentų bendrabučiuose. Raudonieji chuliganai, kurie terorizavo studentus nacionalistus dabar buvo priversti pereiti į gynybą.

Rusiškų kepurių mada, nešiota kaip simaptizavimo bolševikams, ženklas, pradėjo trauktis po to, kai Kodreanu su savo draugais pradėjo kulti taip pasipuošusius studentus ir deginti jų revoliucinius galvos apdarus.

Studentų streikas, vadovautas žydo Špygler, buvo sužlugdytas, kai Kodreanu grupė paėmė valgyklą ir neįleido streikuojančių studentų, nes „tas, kas nedirba, tas nevalgo.“

Kai žydams priklausantys laikraščiai Iase, Opinijoje ir Lunėjoje užsipuolė karalių Ferdinandą ir įžeidė Kodreanu, jaunas nacionalistas vedė grupę reidui į laikraščių spaustuves, kur jis ir jo pasekėjai sugadino spausdinimo aparatūrą.

1922 metais, kai Kodreanu baigė universiteto teisės fakultetą, jis beveik savo vieno rankomis buvo atvertęs iaso universitetą į nacionalistinių nuotaikų bastioną. Tuoliau, Kodreanu remėjai skleidė pro-rumuniškas ir antižydiškas idėjas mokyklose ir universitetuose po visą šalį.

Kodreanu nusprendė tęsti savo studijas politinėje ekonomikoje. 1922 metų rudenį jis nuvyko į Vokietiją ir užsiregistravo Berlyno universitete. Berlyne jis susikontaktavo su vokiečių nacionalistais ir tai buvo tomis dienomis, kai jis pirmąkart išgirdo apie Adolfą Hitlerį, kurį jis laikė bendraminčiu nacionalistu ir savo tautos gelobėtoju.

Kodreanu studijos Vokietijoje buvo staiga nutrauktos. 1922 metų gruodžio 10 dieną rumunų universitetų studentai išėjo streikuoti, reikalaudami ne tik geresnio maisto ir gyvenimo sąlygų, bet taip pat apribojimą skaičių žydų, galinčių būti priimtais į universitetus.

Kodreanu parskubėjo atgal palaikyti streikuojančius studentus. Streikas tęsėsi mėnesius, nepaisant liberalaus valdžios naudojimosi policija ir reguliariaja kariuomene.

Redakcijos pastaba

Šiame numeryje išėjusi Ekcharto veikalo „Bolševizmas nuo Mozės iki Lenino“ nėra pilna. Taip pat trūksta komentarų ir paaiškinimų. Likusi dalis pasirodys kitame Šturmuotojo numeryje, o ateityje, visas šis veikalas bus išleistas kaip atskiras leidinys (kai bus išleistos visos jo nedidelės dalys, parengti visi paaiškinimai ir komentarai).

Redakcijos žodis

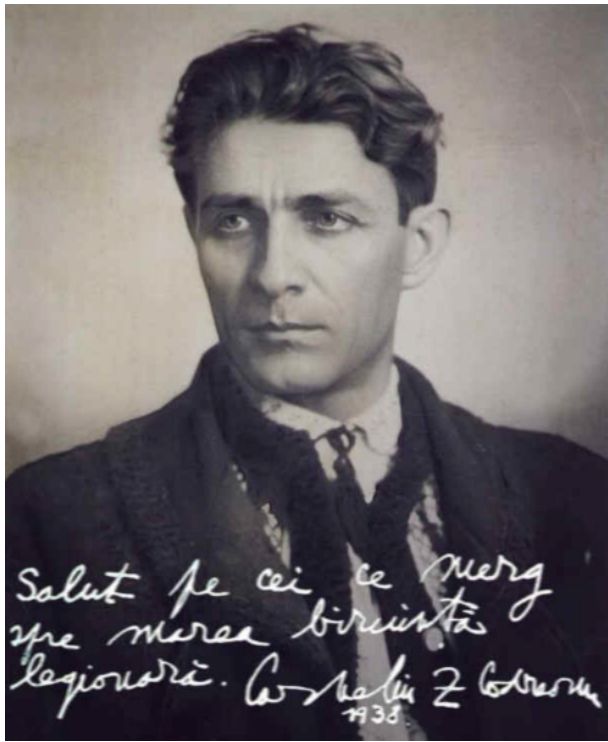
Tikimės, kad skaitytojams patiko ir trečiasis mūsų periodinio leidinio numeris. Kitame numeryje laukite daugiau ideologinės medžiagos bei informacijos apie tai, ką pasaulinė žydija išdarinėja pasaulyje, kaip ji naikina arijų tautas. Primename, kad Kodreanu mintys, publikuojamos šiame numeryje, yra svarbios dabar kaip niekada anksčiau, žydiškoji pinigų diktatūra-„demokratija“, judokratija siaučia, Lietuvių Tauta yra sistemingai naikinama, vyksta ariškosios baltųjų rasės genocidas. Kad Tauta suprastų tai, mes taip pat leidžiame šį leidinuką.

Laikas bėga, eina dienos, savaitės, mėnesiai, metai. Tauta dar nepabudusi, bet mes tęsiame kovą už jos atbudimą. Nacionalsocializmas tęsia savo šventą misiją dėl Nacijos atbudimo, žydija, būdama tuo nepatenkinta, siekia persekioti visus tikruosius nacionalistus, o patriotizmą falsifikuoti per savo šabasgojus, apsimitinėjančiais patriotais.

Kol gyvas nors vienas Lietuvis, kol gyvas nors vienas baltosios arijų rasės atstovas, tol ši kova tęsiasi ir tol mes joje dalyvaujame. Lietuva, pabusk! Juda, padvėsk!

HEIL HITLER!

KODREANU IR GELEŽINĖ GVARDIJA

„Mes sukursime dvasinę atmosferą, moralinę atmosferą, kurioje didvyriškasis žmogus galės gimti ir kurioje galės klestėti. Šis didvyris mus ves savo didybės keliu.“ – Korneliu Kodreanu

1923 metų spalio 9 dienos paryčiais, pusė tuzino vyrų sėdėjo ant suolų tuščiame kambaryje Rumunijoje, Bukarešto policijos būstinėje. Policija suėmė juos keliomis valandomis anksčiau. Informatorius jų gretose apkaltino juos planavimu nužudyti daugiau negu dvidešimtį vedančių Rumunijos piliečių. Dabar jie turėjo būti apklausiami policijos ir valdžios pareigūnų.

Teisiamų sąmokslininkų vadas, dvidešimt keturių metų amžiaus Korneliu Zelea Kodreanu liūdnai laukė, jo bendražygiams po vieną dingstant į tardymo kambarį. Jis bandė sumanyti taktiką, kaip atsakyti į būsimus klausimus. Tada atėjo jo eilė.

Prokuroras liepė atnešti keletą inkriminuojančių laiškų ir du krepšius su grupės šaunamaisiais ginklais ir padėti juos priešais Kodreanu. „Ar tai jūsų ginklai?“ – suniurnėjo jis.

Kodreanu suabejojo. Jis paprašė laiko pagalvoti. Tai buvo momentas kryžkelėje. Prokuroras ir policininkai kandžiai tyčiojosi, laukdami numanomo kaltės neigimo.

Tada Kodreanu prabilo: „Taip, šie šautuvai yra mūsų. Mes norėjome juos panaudoti nušauti valdžios ministrus, rabinus ir stambiuosius žydų bankininkus.“

Kodreanu išvardino rumunų politikų ir žydų vardus, esančius jo mirties saraše: Marcesku, Berkovici, Rozental, Filderman, Honigman ir kitus. Jo tardytojai buvo apstulbinti jaunojo vyro drąsos ir ryžto. Prokuroras, pamiršęs savo juoką, sušuko: „Bet kodėl juos žudyti?“

- „Pirmuosius, dėl to, kad jie išdavė savo šalį, - atšovė Kodreanu – o antruosius, kaip priešus ir kenkėjus.“